

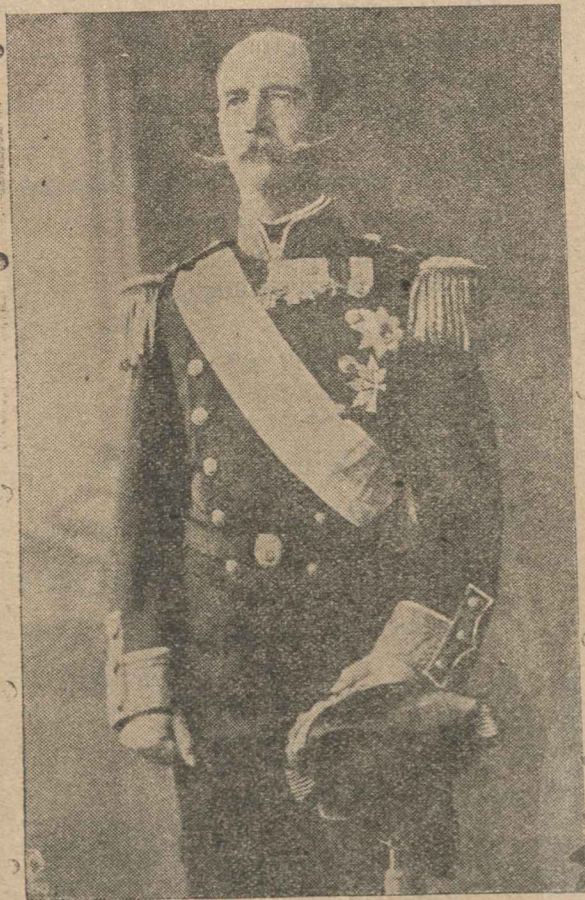
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Μάρτη μηνὸς ἐνάτη
καὶ θρῆνος' στὸ Παλάτι.

Χίλια διακόσα σαράντα κι' ἐνέα,
κι' ἄλλη Κορῶνα κατέλαμψε νέα.

Τὸ γένος σύσσωμο θορυγεῖ
τοῦ Βασιλεῖς τοῦ τὴν θανή.

Α'.

Ἐσβυσε τόση μας χαρά,
σιγοῦν φαιδροὶ παιᾶνες,
λυπητερά λυπητερά
σημαίνουν ἢ καμπάναις.

Ἐστὴ Σαλονίκη ἠκότωσαν τὸν Ρήγα τῆς εἰρήνης,
τὸν Ρήγα τῆς γαλήνης.
Θορήσετε χωρὶς μιλιά,
τῆς Μνημοσύνης κόραις,
σκεπάσετε τὸν Βασιλεῖς
σημαίαις νικηφόραις.

Κλάψε, χρυσοῖ Βασίλισσα, σύντροφο δοξασμένο,
κλάψε τὸν Κορωνάτο σου τὸν κοσμαγαπημένο.
Καὶ σεῖς ἐγγόνα καὶ παιδιὰ μαζί με τὴν μητέρα
σταθῆτε γύρω στὸν παπποῦ, στὸν Ρήγα τὸν πατέρα,
κι' ὡς γίνῃ κάθε δάκρυ σας διαμάντι τῆς Κορώνας,
ὅπου σὰς ἔστεφάνωσε τοῦ γένους τοὺς ἀγῶνας.

Ὅλοι γονατίσετε
ἔμπρὸς στὸ φέρετρό του,
ἄρματα βροντήσετε
γύρω στὸν νεκρό του.

Μεγάλη προσευχὴ
ὡς κάνουν τ' ἄρματά σας
γιὰ Βασιλεῖς ψυχὴ,
ποῦ λαχταροῦ κοντὰ σας.

Κεφάλια δαφνηφόρα,
καὶ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
κλίνουν θλιμμένοι τώρα
σὲ Ρήγα μαχητή.

Νεκρὸ τὸν βλέπουν κάτω...
καλύβι καὶ Παλάτι
κλαίει τὸν Κορωνάτο,
κλαίει τὸν δημοκράτη.

Κτυποῦν καμπαναριά,
κι' ἕνας λαὸς μπροστά του
νοιώθει βαρεῖα βαρεῖα
τὴν λύπη τοῦ θανάτου.

Λάβαρα ξεδιπλόνει
καὶ διηγείται κλέη,
τὸ μάτι του θολώνει
καὶ κλαίει κλαίει κλαίει.

Τὸν δημοκράτη Ρήγα τοῦ νεκροῦ τὸν ἀντικρύζει,
πνοὴ θανάτου ἔμεινε μορφῆς ὥραιας μῆλα,
καὶ μες στὰ ματοκλάδια τοῦ τὸ δάκρυ πλημμυρίζει
καὶ τρέμει καθὼς τρέμουνε σιτάλαις δροσιᾶς σὲ φύλλα.

Β'.

Τὸν Ρήγα τῆς εἰρήνης,
τὸν Ρήγα τῆς γαλήνης
τὸν εἶδε στρατιώτη
μες στήν γραμμὴ τὴν πρώτη.

Τὸν εἶδε με τὸν Ἄρη,
τὸν εἶδε με τὴν Νίκη,
τὸν εἶδε καββαλάρη
μες στὴ Θεσσαλονίκη.

Τὸν εἶδε στῆς φωτιαῖς,
στὰ χόματά του τᾶγια,
καὶ τοῦστρωσε μυρτιαῖς,
δαφνόκλαρα καὶ βᾶγια.

Τὸν εἶδε καὶ σὲ ξένους
χαρμόσυνος νὰ νεύῃ,
νὰ δείχνῃ φῶς ἡμέρας.

Τὸν εἶδε καὶ τοῦ γένους
παιδιὰ νὰ μνημονεύῃ
με πόνο σὰν πατέρα.

Τὸν εἶδε νὰ ροδίξῃ
μέσα σὲ πένθους χώραις,
καὶ νὰ καλοκαρδίξῃ
μαννούλαις μαυροφόραις.

Γ'.

Τὸν εἶδε Ρήγα θαυμαστὸ
στὴν κοσμοχλασιά,
τὸν εἶδε καὶ γονατιστὸ
μέσα στήν Ἐκκλησιά.

Τῆς πατρικῆς τοῦ τῆς καρδιᾶς ἐμέτρησε τοὺς κτύπους,
τὸν ἄκουσε καὶ νὰ μιλῇ
γιὰ τῆς γαλάζιας τὴν φυλὴ,
κι' ἔμπρὸς τοῦ ν' ἀνορθώνεται νέας Πυθίας τῶν τῶν.

Τὸν ἄκουσε χρυσοῖς Λαμπροῖς καμπάναις νὰ σημαίνῃ,
τὸν εἶδε τῶν τιμίων τοῦ πιστοῦ φρουροῦ νὰ μένῃ,
κι' ἕνας μεγάλος κοπετός
με πόνο κόσμου κι' αἶμα
ὡσὰν ψυχῆς λιβανωτὸς
ὕψνεται στὸ Στέμμα.

Ἐσβυσαν τόσαις μας χαραῖς,
σιγοῦν φαιδροὶ παιᾶνες,
καὶ σήμερον λυπητεραῖς
σημαίνουν ἢ καμπάναις,
καὶ σὲ στερεῖαις καὶ θάλασσαις κράζει τρανὴ λαλιά:
ὁ Βασιλεῖς μας πέθανε... ζήτω τοῦ Βασιλεῖς.

Ἀνοιξὶς μοσχομυρίζει,
αὔρα κρυφοψιθυρίζει,
βγαίνουν τριανταφυλλιαῖς.

Ληόνουν πάγοι, ληόνουν χιόνια,
κι' έρχονται τὰ χελιδόνια
γιὰ νὰ κτίσουνε φωλιάς.

Νάτος... πρόβαλε κι' ό κρῖνος,
καὶ κατάλευκα φορεῖ
ζηλεμένη Πασχαλιά.

Μὰ μὲς' στὸ Παλάτι θρῆνος,
πεθαμμένο καρτερεῖ
τὸν χρυσό του Βασιληᾶ.

Τώρα πιά τὸ περιβόλι
δὲν θὰ δῆς τοῦ Παλατιοῦ,
μήτε τὴν μεγάλη Σχόλη
θὰ γιορτάσης τοῦ Μαρτιοῦ.

"Ας'μποροῦσες, Βασιληᾶ, νᾶκουες γιὰ μιὰ στιγμή
πῶς βογγοῦν θλιμμένα πλήθη
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰ στήθη
πόσοι βγαίνουνε λυγμοί.

"Ας'μποροῦσες νὰ κυττάξης τὸν ἀμίλητο τὸν πόνο
γιὰ τὸν ἔαφνικό σου φόνο,
ὡς'μποροῦσες νὰ κυττάξης τὸν λαὸ πῶς κλαίγεται
μὲ μιὰ λύπη, ποῦ μὲ πένα καὶ φωνὴ δὲν λέγεται.

Ἀγαπημένε Βασιληᾶ, σήκω ν' ἀνθίσ' ἡ χάρις,
σήκω' στὰ Γιάννενα νὰ πᾶς ὥραϊος καββαλάρης.
Ἐλύθη τώρα, Βασιληᾶ, τοῦ γένους ἡ κατάρρα...
σήκω νὰ πᾶς' στὰ Γιάννενα, ποῦχες γι' αὐτὰ λαχτάρρα,
καὶ τὸ παιδί σου' βλόγησες χίλιαις φοραῖς καὶ πάλι,
ποῦ τέτοια Νίκη σοῦδωσε, τέτοια χαρὰ μεγάλη.

Ἦταν καρδιᾶς φτερούγισμα, ματιῶν ἀναλαμπή,
τὰ Γιάννενα, τὰ Γιάννενα τὸν καρτεροῦν ἀκόμα,
κι' ἔλεγε μὲ τὴν ἀνοιξι' καμαρωτὸς νὰ' μπῇ
καὶ νὰ πατήσῃ τᾶτι του καὶ τῆς Ἡπείρου χῶμα.

Καλότυχος, ποῦ' πέθανε μὲ μαχητῶν οὐρρά,
καλότυχος, ποῦ' πέθανε' στοῦ γένους τὴ χαρὰ,
καλότυχος, ποῦ' πέθανε μὲ δάφνη στρατιώτου
καὶ πυροβόλα νικητῶν φέρουν τὸ φέρετρό του.
Καλότυχος ἀληθινά, ποῦ Νίκη στεφανώτρα
τοῦγινε σαβανώτρα.

"Ατυχος, ποῦ δὲν ἔζησε θριάμβους νὰ χαρῇ
καὶ νὰ στηθοῦν τριγύρω του τρόπαια καὶ χοροί.

ἄτυχος, ποῦ δὲν ἔζησε τὸ Στέμμα του νὰ βάλῃ
ἐκεῖνος μὲ τὰ χέρια του' στοῦ γιου τοῦ τὸ κεφάλι.

Ἐνας πολέμου ποταμός, ποῦχει πορφύρας χρῶμα,
ροχθεῖ καὶ λούζει Βασιληᾶ πνεῦμα, ψυχὴ καὶ σῶμα,
καὶ σὲ πελάγη καὶ στεριαῖς κράζει τρανὴ λαλιά:
ὁ Βασιληᾶς μας' πέθανε... ζήτω τοῦ Βασιληᾶ.

Νέος Βασιληᾶς ἐκεῖνος ὁ μέγας Κωνσταντῖνος.

Πένθους καὶ χαρᾶς ἡμέρα...
μὲ τὴν Δόξα, μὲ τὸν πόνο
τῆς ὀρφάνιας τοῦ Πατέρα
σ' ἀνεβάζουνε' στὸν Θρόνο.

Νικηφόρος ἀντανάξεις,
κι' ἔπειτ' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
τοῦ Στρατοῦ τὴν δάφνη βγάζεις
νὰ φορέσῃς τὴν Κορῶνα.

Κόσμου βουρκομένα μάτια
σὲ κυττάζουν νὰ πατήσῃς
νέου Θρόνου σκαλοπάτια
Κωνσταντῖνος νικητής.

Νὰ τοῦ γένους τὸ καμάρι, νὰ τῶν σπλάγγνων μας τὸ
[θρόμμα,
βασιλεύει μὲ τὴν δάφνη, βασιλεύει μὲ τὸ Στέμμα.
Καὶ τὸ τρόπαιο μεγάλο καὶ τὸ ξίφος του χρυσό,
καὶ χρυσήλατ' ἡ Κορῶνα καὶ τὸ φῶς της περισσό.

Βασίλευε τρισόλβιος, καὶ πάντα, Κωνσταντῖνε,
βωμοὺς τῆς Νίκης στήνε,
καὶ φρούρει θεοφροσθητὸς τάφους στεφανωμένους,
θήκας προγόνων, ἱερὰ καὶ τίμια τοῦ γένους.

Τῆς Βασιλείας νὰ γενῇ
ἀπόρρητον τὸ τεῖχος,
καὶ τῆς Κορῶνας ἡ φωνὴ
νᾶναι παιᾶνος ἤχος.

Βασίλευε τρισόλβιος κράζει τρανὴ λαλιά...
ὁ Βασιληᾶς μας' πέθανε... ζήτω τοῦ Βασιληᾶ.